

רציונל אומנותי

המופע גוזמאית בצרות מבוסס על אוסף הגוזמאות שכתבה לאה גולדברג לילדים, שהתפרסמו בעיתון "דבר לילדים" ושחלקן אוגדו בספר "גוזמאי הבדאי". המופע שואב את השראתו מתוך רעיונות מופרכים שעולים בדמיון, המתגשמים על הבמה באמצעות הטקסט העשיר והמשחק המסוגנן, עם נגיעות "דל-ארטיות", שמבטא את ה"גוזמה" באופן פיזי.

התפאורה והאביזרים, הנראים כמעין מגזרות נייר, הופכים על הבמה מדו-מימד לתלת-מימד, וממחישים את התהליך שבו "רעיון" קורם עור וגידים עד להגשמתו המלאה בחיוניות וחיות על הבמה.

העיבודים המוסיקליים, רובם על לחניו של סשה ארגוב, נכתבו לפסנתר בלבד. הם שואבים השראה מן הסרטים האילמים, אך עדיין נשארים ישראלים כל כך. בכלל, זהו מופע הניזון באופן מובהק מהתרבות הישראלית, הן בכתיבתה של לאה גולדברג, הן בלחניו של סשה ארגוב, והן בלוקיישן שבו הוא מתרחש - על חוף הים. ניתן לומר שזהו מופע "כחול-לבן", הן בתכניו והן בצבעיו.

הסיפור

כמובן שבתוך כל "הקדירה" - המכילה שפה גבוהה, חריזה, מוסיקה, צבע, וחומר - מסתתר סיפורה האנושי של הגיבורה: לאה שמש. לאה היא "פקחית ים ושמש", דמות "מינכהאוזנית" מעט מפוזרת, שחרף תפקידה מלא האחריות נוטה להיסחף בסיפוריה ודימוניה. היא חוששת שלא לעמוד בדרישות התפקיד החשוב אותו היא מאיישת ובציפיות "הממונים". אך מצד שני, בזכות אישיותה הצבעונית היא ממלאת את החוף והים בקסם ושמחה, הייחודיים רק לה. בתוכה מתקיים כל העת הקונפליקט שבין המעמד והתפקיד הרשמי המוטל עליה, לבין נטיותיה, שלא לומר חולשותיה, לסיפור ולדמיונות. או שאולי אלו הם דווקא חוזקותיה...?

על דמיון ומציאות

דמיון יוצר מציאות. גם בחיים כאשר אנו קשובים למחשבותינו, לאמת הפנימית שלנו, ופועלים על פיה בעשייה עד להגשמתה בעולם; כל שכן ביצירה המתחילה מרעיון דמיוני, דרך עשייה עד להגשמתה וחשיפתה לעולם. כאשר הדמיון, ההגשמה והנתינה מחוברים בכנות להווייתנו, למי שאנו, נולדת יצירה שהיא ייחודית רק לנו ומעניקה לעולם משהו אמיתי מאיתנו. כך קורה לגוזמאית בהצגה: לאחר שהיא מעניקה מעצמה לסובבים אותה, היא זוכה, להפתעתה, בקבלה, הערכה ואפילו במתנה.